

CHƯƠNG 41

Vương Thông Huệ chau mày hỏi:

—Có chuyện gì?

Nữ tỳ liền cung kính nói:

—Bên ngoài cốc có một đám người đến, người dẫn đầu tự xưng là Kiếm Vương Tử, không để cho tiểu tỳ vào thông báo đã xông vào đây rồi.

Vương Thông Huệ nói:

—Tại sao các người không cản trở họ lại?

Nữ tỳ kia liền thanh minh:

—Bọn họ võ công cao cường, xuất thủ thương nhân. Tiểu tỳ phụng mệnh tiểu thư không được hạ sát thủ nên đành nhượng bộ cho họ một phen.

Vương Thông Huệ nhíu mày:

—Giờ họ ở đâu?

Nữ tỳ đáp:

—Đã vượt qua cửa cốc, chỉ sợ sắp vào đến đây rồi.

Vương Thông Huệ liền xua tay nói:

—Ta biết rồi, người ra ngoài đi!

Nữ tỳ «dạ» một tiếng rồi lập tức chạy đi.

Ải Tiên Chu Dật lạnh lùng nói:

—Kẻ nào to gan dám tự xưng là Kiếm Vương Tử?

Trần Hải nói:

—Kiếm Vương chi tử, tự nhiên phải gọi là Kiếm Vương Tử rồi.

Lãnh Như Băng trầm nhủ: “Kiếm Vương Tử bị Công Tôn Ngọc Sương đánh bại, trong lòng bất phục đã trở về Nam Hải mời phụ thân gã đến đây tham dự đại hội, hòng lấy lại mặt mũi. Không ngờ lại đến nhanh như vậy?”

Chàng đang nghĩ ngợi thì chợt nghe tiếng bước chân dồn dập vang lên, bốn gã kim giáp võ sĩ đã bước vào đại sảnh. Theo sát sau lưng bốn gã là một thiếu niên ăn mặc hoa lệ. Lãnh Như Băng chuyển động mục quang, nhìn kẻ mới đến một lượt, quả nhiên là Kiếm Vương Tử.

Kiểm Vương Tử ưỡn ngực bước thẳng vào đại sảnh, bất chợt thấy hơn trăm cặp mắt lạnh lùng đang nhìn gã, trong lòng không khỏi ngẩn ra. Gã đưa mắt nhìn quanh một lượt, thấy người trong sảnh đều là thế ngoại cao nhân thì vẻ cao ngạo lúc mới vào đã bị mài mòn đi quá nửa.

Vương Thông Huệ cười lạnh một tiếng nói:

—Kiểm Vương Tử, thấy bản tòa sao không hành lễ?

Kiểm Vương Tử nhìn Vương Thông Huệ dò xét, thấy nàng tuổi còn nhỏ mà lại ngồi chủ vị liền hỏi:

—Vương cô nương là thân phận gì mà ta phải hành lễ?

Hứa Sĩ Công liền quát:

—Đương kim Minh chủ Võ lâm.

Kiểm Vương Tử nhìn thấy hơn trăm cặp mắt lạnh lẽo đều phần nộ nhìn mình không khỏi ngẩn người giây lát, rồi ôm quyền nói:

—Kiểm Vương Tử tham kiến Minh chủ.

Thân hình gã tuy to lớn, nhưng giọng nói thì dường như thổi không ra hơi vậy.

Vương Thông Huệ nói:

—Các hạ đến thật nhanh, lệnh tôn, lệnh đường có đến đây không?

Kiểm Vương Tử nói:

—Trên đường Tiểu Vương về Nam Hải thì gặp được thuyền buôn gia phụ, gia mẫu đang đi về Trung Nguyên.

Vương Thông Huệ nói:

—Lệnh tôn cũng đến à?

Kiểm Vương Tử nói:

—Tiểu Vương kiêm trình ngày đêm nên mới đến sớm, gia phụ mẫu đi sát phía sau, nếu nhanh thì mai sẽ đến, chậm thì cũng không quá ba ngày.

Ái Tiên đột nhiên lên tiếng hỏi:

—Danh hiệu của lệnh tôn là gì?

Kiểm Vương Tử nói:

—Tiểu vương hiệu là Kiểm Vương Tử, tự nhiên gia phụ gọi là Kiểm Vương.

Chu Dật hỏi:

—Ta hỏi tên của ông ta kia, lẽ nào ông ta họ Kiếm tên Vương chắc?

Kiếm Vương Tử nói:

—Con không được nói tên húy của cha, Tiểu Vương không thể tùy tiện nói ra cho các hạ được.

Chu Dật tức giận quát:

—Nếu ta bắt ngươi phải nói thì sao?

Kiếm Vương Tử lạnh lùng nói:

—Các hạ là nhân vật thế nào mà dám vô lễ với Tiểu Vương như vậy?

Chu Dật lạnh lùng:

—Ngay cả lão tử của ngươi cũng không dám nói chuyện với ta như vậy đâu. Tên tiểu oa nhi này thật vô lễ.

Kiếm Vương Tử lạnh giọng quát:

—Tên lùn đáng ghét, dám vô lễ với Tiểu Vương, để ngươi sống chỉ chật đất mà thôi.

Nói đoạn gã phất tay một cái, hai tên kim giáp võ sĩ lập tức lao về phía Ải Tiên Chu Dật.

Chu Dật cười lạnh một tiếng, song chưởng cách không đánh ra.

Không ai kịp thấy lão ra đòn thế nào, chỉ thấy hai gã Kim Giáp võ sĩ «hự» lên một tiếng, song song lùi lại ba bước, hai tay ôm ngực tỏ vẻ đau đớn, rồi quỳ gục xuống. Ải Tiên Chu Dật này trên giang hồ giống như là một con thần long kiến thủ bất kiến vĩ, ai ai cũng biết lão ta võ công cao cường, nhưng rất ít người được thấy lão xuất thủ. Lúc này thấy lão mới chỉ thuận tay đánh ra một chiêu mà uy thế đã như vậy, mọi người đều không khỏi ngẩn người ngạc nhiên.

Kiếm Vương Tử mắt thấy hai tên kim giáp võ sĩ của mình bị người đánh một chưởng đã thọ trọng thương, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhưng vì thể diện gã không thể lui bước được. Chỉ thấy hữu thủ gã đưa lên rút trường kiếm sau lưng ra rồi lạnh lùng nói:

—Mau báo danh hiệu ra, Tiểu Vương không giết kẻ vô danh tiểu tốt.

Chu Dật cười lạnh một tiếng:

—Được lắm, để lão phu giáo huấn tiểu tử ngươi một trận rồi nói chuyện với phụ thân ngươi sau!

Ngụy Tái Cường chột bước lên trước một bước đứng chặn giữa hai người lạnh giọng nói:

—Chúng ta đến đây để tương trợ cho Vương cô nương hay để tàn sát lẫn nhau?

Chu Dật nói:

—Tên tiểu oa nhi này cứ tự xưng Tiểu Vương này, Tiểu Vương nợ thật làm người ta khó chịu.

Ngụy Tái Cường nói:

—Chuyện nhỏ không nhịn làm sao làm được việc lớn? Chu Ải tử người hành tẩu giang hồ mấy chục năm nay lẽ nào lại không hiểu điều này?

Ải Tiên Chu Dật tính khí kiêu ngạo, bất luận là ai cũng chẳng nề mặt, duy chỉ có Ngụy Tái Cường thì dường như lão vô cùng nhẫn nại, chỉ thấy lão đằng hắng một tiếng rồi nói:

—Ngụy huynh nói đúng.

Đoạn lão chuyển động mục quang nhìn Kiếm Vương Tử, cười lạnh một tiếng nói:

—Người lớn không chấp với trẻ con, món nợ này ta sẽ tính với phụ thân người.

Con mắt duy nhất của Ngụy Tái Cường sáng rực lên nhìn Kiếm Vương Tử hỏi:

—Còn người thì thế nào?

Kiếm Vương Tử chậm rãi rút kiếm vào bao nói:

—Tiểu Vương cũng không phải kẻ hiếu chiến.

Trong nháy mắt một trường phong ba đã bị Ngụy Tái Cường dùng một hai câu nói mà dập tắt.

Vương Thông Huệ hướng hai đạo tinh quang nhìn Kiếm Vương Tử hỏi:

—Kiếm Vương Tử, các hạ đến đây làm gì?

Kiếm Vương Tử nói:

—Tiểu Vương đến đây tham dự đại hội, đồng thời muốn thách đấu với những cao nhân của võ lâm Trung Nguyên.

Vương Thông Huệ nói:

—Nói như vậy là các hạ đối đầu với chúng ta?

Kiểm Vương Tử lắc đầu:

—Không phải như vậy.

Vương Thông Huệ nói:

—Là địch hay bạn, trước khi lệnh tôn đến đây ta nghĩ các hạ cũng khó mà tác chủ được.

Lãnh Như Băng thấp giọng nói:

—Minh chủ là người lãnh đạo quần hùng, tự nhiên khí độ cũng phải hơn người, bất luận hãn ta đến có ý gì cũng nên cho hãn một chỗ ngồi.

Vương Thông Huệ trầm ngâm giây lát rồi nói:

—Kiểm Vương Tử, bất luận các hạ đến đây làm gì, nhưng đã đến Hoàng Sơn Thế Gia của ta rồi thì ta đều lấy lễ đón tiếp, mời ngồi!

Kiểm Vương Tử đưa mắt quan sát tình hình một lượt rồi chậm rãi ngồi xuống.

Vương Thông Huệ lại nói:

—Vừa nãy có chuyện xảy ra làm ngắt lời Chu lão tiên bối. Lão tiên bối có thể nói tiếp được rồi!

Ải Tiên Chu Dật nói:

—Nếu lệnh đường không đến thì lão phu nói cũng vô dụng.

Vương Thông Huệ ngẩn người, không biết nói với lão thế nào cho thỏa đáng thì chợt thấy mẫu thân thân vận bạch y, sắc mặt lạnh băng bước vào. Nàng liền nói:

—Gia mẫu đến rồi, lão tiên bối có gì xin cứ nói!

Ải Tiên Chu Dật quay lại nhìn Vương phu nhân, chậm rãi nói:

—Đã lâu không gặp!

Vương phu nhân lạnh lùng:

—Có chuyện gì mà không gặp ta không được?

Chu Dật nói:

—Không biết làm sao mà Công Tôn Ngọc Sương tìm được nơi hạ lạc của Đoạn Kiếm Phu Nhân, đã mời bà ta đến đây rồi.

Vương phu nhân nói:

—Chuyện này ta đã biết rồi.

Chu Dật nói:

—Ai đã nói cho phu nhân biết?

Vương phu nhân lạnh lùng:

—Ai nói cũng vậy thôi.

Chu Dật khẽ chau mày nói:

—Sau khi Vương Đông Dương chết đi, chỉ sợ phu nhân không cười được lấy một lần, khiến cho bạn bè năm xưa của Hoàng Sơn Thế Gia đều không ai dám đến đây thăm viếng nữa.

Vương phu nhân vẫn giữ thần sắc lạnh lùng hỏi:

—Chỉ có hai câu đó thôi sao?

Chu Dật nói:

—Tại hại nghìn dặm xa xôi đến đây báo tin, không ngờ phu nhân lại biết rồi.

Hai đạo mục quang sắc lạnh của Vương phu nhân chậm chậm quét lên mặt Chu Dật và Trần Hải rồi nói:

—Nếu như ông ấy không kết giao với mấy vị hảo bằng hữu như các người thì có lẽ giờ này vẫn còn tại thế.

Nói đoạn bà liền quay người chậm rãi bỏ đi.

Vương Thông Huệ vội lên tiếng ngăn lại:

—Mẫu thân lưu bộ!

Vương phu nhân quay đầu lạnh lùng hỏi:

—Có chuyện gì?

Vương Thông Huệ nói:

—Thiên hạ anh hùng, Chưởng môn các phái đều vô cùng kính ngưỡng mẫu thân, mong người ở lại cùng mọi người thương nghị đại cục.

Vương phu nhân nói:

—Con đã đem đến cho ta bao nhiêu phiền phức thế chưa đủ hay sao?

Nói đoạn bà đưa mắt nhìn Kiếm Vương Tử hỏi:

—Người này là ai?

Vương Thông Huệ liền đáp:

—Kiếm Vương Tử!

Vương phu nhân khẽ biến sắc mặt, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục thần sắc lạnh lùng:

—Người tự xưng Kiếm Vương Tử, tự nhiên lệnh tôn phải là Kiếm Vương rồi.

Kiếm Vương Tử nói:

—Không sai, gia phụ chính là Kiếm Vương.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Vương phu nhân chợt hiện sát cơ, chỉ nghe bà lạnh lùng hỏi tiếp:

—Lệnh tôn cũng tham gia Hoàng Sơn đại hội này chứ?

Kiếm Vương Tử nói:

—Gia phụ và gia mẫu đều đến tham dự kỳ đại hội này.

Vương phu nhân liền nói:

—Vậy thì tốt lắm.

Nói rồi bà không để ý đến Kiếm Vương Tử nữa, quay người bỏ đi.

Ải Tiên Chu Dật nói:

—Ôi, từ khi Vương Đông Dương mất đi, Vương phu nhân càng ngày càng thay đổi một cách quái lạ.

Ngụy Tái Cường nói:

—Theo lão phu thấy thì những người ở trong sảnh đường này chỉ cần người người đều dũng cảm xông lên, không sợ cái chết, như vậy là đủ để kháng cự với Công Tôn Ngọc Sương rồi.

Nói đoạn lão chuyển động mục quang nhìn Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Vương Minh chủ, lão khiếu có mấy câu không thể không nói trước, tránh để sau này Minh chủ điều động nhân thủ gặp bất tiện.

Vương Thông Huệ mỉm cười:

—Lão tiên bối cứ nói!

Ngụy Tái Cường gật đầu đáp:

—Lão khiếu hôm nay đến đây trợ chiến tuyệt đối không phải vì cô nương là Minh chủ Võ lâm. Bất luận Minh chủ Võ lâm là ai thì cũng không liên quan đến

lão. Vì thế có thể nói lý do lão đến đây hoàn toàn là do di ngôn của tiên chủ, trong mắt lão khiếu, cô nương vẫn là Huyền Hoàng Giáo Chủ, vì thế lão khiếu đã dẫn rất nhiều thủ hạ tinh nhuệ của Huyền Hoàng Giáo đến đây.

Vương Thông Huệ gật đầu nói:

—Điều này vẫn bối biết.

Ngụy Tái Cường liền nói tiếp:

—Cô nương biết được thì tốt, vậy khi phân phối người hãy nhớ để Huyền Hoàng Giáo là một lực lượng độc lập do lão phu chỉ huy.

Vương Thông Huệ nói:

—Lão tiên bối hào khí ngút trời, một lời nặng tựa núi thái sơn, vẫn bối vô cùng khâm phục.

Ngụy Tái Cường khẽ chớp chớp con mắt duy nhất, chậm rãi nói:

—Cô nương đã được anh hùng thiên hạ đề cử làm Võ lâm Minh chủ, tự nhiên sẽ không có thời gian lo việc của Huyền Hoàng Giáo nữa, sau khi trận đại kiếp này qua đi, bất luận Huyền Hoàng Giáo còn bao nhiêu người còn sống, mong cô nương lấy thân phận Giáo chủ ra triệu tập họ lại rồi tuyên bố giải tán Huyền Hoàng Giáo. Cô nương là Giáo chủ, bọn họ sẽ không thể nào phản đối được.

Vương Thông Huệ gật đầu đáp:

—Được lắm, cứ theo chủ ý của tiên bối mà làm.

Ngụy Tái Cường không nói gì nữa, chậm rãi bước về chỗ ngồi.

Quần hào trong sảnh có một số người không biết nội tình, trong lòng thầm nhủ: “Thì ra Huyền Hoàng Giáo là do Ngụy Tái Cường chủ sử, thật là thần bí, nan trắc khó dò.”

Vương Thông Huệ chậm rãi đưa mắt nhìn khắp đại sảnh một lượt nói:

—Trong các vị còn ai có ý kiến khác nữa không?

Nàng liền tiếp hỏi mấy câu liền, rồi chậm rãi quét mục quang lên quần hào lượt nữa sau đó mới cao giọng nói:

—Có vị nào cho rằng Vương Thông Huệ niên kỷ còn nhỏ, không thể quyết định đại sự, không muốn nghe lệnh của bản tòa thì xin mời lên tiếng.

Quần hào im lặng như tờ đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng phản ứng.

Vương Thông Huệ liền nói:

—Được, nếu chư vị đã xem trọng bản tòa như vậy thì cuộc nghị sự này tạm thời kết thúc ở đây, các vị cho bản tòa thời gian suy nghĩ về ý kiến của mọi người, sau đó mới cho người truyền đạt đến các vị ý của bản tòa.

Mục quang của toàn bộ quần hào trong sảnh đều tập trung vào Vương Thông Huệ, không ai nói tiếng nào.

Vương Thông Huệ mỉm cười nói tiếp:

—Đại địch trước mắt, mong rằng các vị có thể đồng tâm hiệp lực để đẩy lui cường địch. Hoàng Sơn Thế Gia nhân thủ không nhiều, nếu có chỗ nào sơ suất mong các vị rộng lượng bỏ quá cho.

Nói đoạn nàng đưa mắt nhìn Vương Phi Dương:

—Các vị có yêu cầu gì, xin cứ đến tìm gia huynh.

Nàng nói xong liền đứng dậy chậm rãi bước ra ngoài.

Lãnh Như Băng đã được Vương Tích Hương dặn dò, trước khi Công Tôn Ngọc Sương xâm phạm Hoàng Sơn Thế Gia tạm thời không nên đi gặp mẫu thân, trong lòng tuy vô cùng sốt ruột nhưng vẫn cố nén lại. Sau khi rời đại sảnh, chàng liền đi thẳng về Thính Tùng Lâu.

Vương Tích Hương đứng ở cửa đón chàng về, mỉm cười ôn nhu hỏi:

—Vương Thông Huệ quyết định thế nào?

Lãnh Như Băng nói:

—Lúc này vẫn còn chưa biết kế hoạch của nàng ta ra sao, nhưng hình như nàng đã có tính toán cả rồi.

Vương Tích Hương đưa cho chàng một chén trà, nhu mì nói:

—Chàng uống chén trà này đi, nghỉ ngơi một lát rồi nói chuyện với thiếp.

Lãnh Như Băng đón lấy chén trà trong tay Vương Tích Hương, uống một hớp rồi kể lại tường tận tỉ mỉ những chuyện xảy ra trong đại sảnh cho Vương Tích Hương nghe.

Vương Tích Hương đứng bên cạnh Lãnh Như Băng lắng nghe, đợi cho đến khi Lãnh Như Băng nói hết nàng mới mỉm cười nói:

—Vương Thông Huệ đã có chủ ý trong lòng rồi, chẳng qua là nàng muốn biểu thị thân phận Minh chủ của mình trước mặt quần hào thôi.

Nói đoạn nàng chậm rãi bước đến một chiếc ghế ngồi xuống nói tiếp:

—Tình hình trước mắt có vẻ rất yên tĩnh, thực ra thì vô cùng hỗn loạn. Những ân oán phức tạp của hai đời đã biến Hoàng Sơn đại hội thành một trận chiến vô cùng khó khăn, một trận chiến của trí và dũng.

Vương Tích Hương thở ra một hơi dài rồi mỉm cười nói:

—Lãnh lang, chàng hãy dụng tâm luyện tập «Thiên Lôi Tam Chưởng» và «Càn Khôn Nhất Kiếm» cho tốt, thiếp muốn chàng phải tạo nên tiếng vang ở trong đại hội này, khiến thiên hạ anh hùng cảm nhận được rằng ngôi vị chúa tể giang hồ đã trở về với nam nhân.

Lãnh Như Băng khẽ mấp máy môi định nói gì đó nhưng lại bị Vương Tích Hương đưa tay ngăn lại, cướp lời nói:

—Chàng đừng hỏi nhiều nữa, bây giờ chàng không thể phân tâm, biết càng ít việc thì càng tốt.

Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

—Ta đành nghe nàng an bài vậy.

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Đương nhiên rồi, thiếp đã là thê tử của chàng, lẽ nào lại đi hại chàng?

Thời gian trôi qua như bóng câu ngoài cửa sổ, Lãnh Như Băng ở một mình một căn phòng, luyện tập kiếm chưởng, toàn bộ tinh thần tập trung vào việc luyện võ, không biết đã mấy ngày trôi qua rồi.

Một hôm, trời còn chưa sáng Vương Tích Hương đã gõ cửa bước vào.

Nàng nhìn chàng mỉm cười nói:

—Lãnh lang, chàng luyện tập đến đâu rồi?

Lãnh Như Băng nói:

—Đã có chút tiến bộ.

Vương Tích Hương nói:

—Vậy thì tốt lắm, hôm nay chàng có thể thể hiện thân thủ rồi.

Lãnh Như Băng sửng sốt:

—Sao cơ? Hôm nay đã là Hoàng Sơn đại hội rồi ư?

Vương Tích Hương gật đầu đáp:

—Đúng vậy, mấy ngày gần đây Vương Thông Huệ đột nhiên có thêm rất nhiều tự tin.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Tại sao?

Vương Tích Hương nói:

—Bởi vì nàng ta không hề đến tìm thiếp.

Lãnh Như Băng nhìn chăm chú lên khuôn mặt thanh tú của Vương Tích Hương, chỉ thấy nó đã có sắc hồng nhuận, tinh thần nàng cũng có vẻ tốt lên rất nhiều. Chàng liền mỉm cười nói:

—Sức khỏe nàng đã tốt lên đúng không?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Đúng vậy, thiếp đã đỡ nhiều...

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

—Võ công của chàng tuy đại tiến nhưng những người biết được chuyện này thì chỉ có chàng, thiếp với hai ả nha đầu. Vương Thông Huệ cũng không còn trọng thị chàng nữa, nàng ta sẽ không cho chàng một vị trí quan trọng đâu.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Vậy ta phải làm gì?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Chàng cứ đi theo nàng ta, nhưng nhớ không được tùy tiện xuất thủ.

Lãnh Như Băng gật đầu:

—Ta sẽ nhờ kỹ lời dạy của nàng.

Nói đoạn chàng liền bước ra khỏi phòng. Đột nhiên chàng quay người lại hỏi:

—Còn nàng thì sao?

Vương Tích Hương cười đáp:

—Thiếp tự nhiên sẽ hiện thân vào lúc thích hợp. Chàng đi đi! Đừng lo cho thiếp!

Lãnh Như Băng đột nhiên nghiêm nét mặt nói:

—Nàng phải bảo trọng đấy!

Vương Tích Hương nói:

—Thiếp sẽ vì Lãnh lang mà tự lo cho mình.

Lãnh Như Băng khẽ gật đầu, rời khỏi Thính Tùng Lâu, chàng liền đi một mạch đến đại sảnh.

Đọc đường vô cùng tĩnh mịch, những nữ tỳ thường ngày ẩn nấp trong rừng cây nay cũng không thấy đâu nữa.

Lãnh Như Băng thẩm đoán định những nữ tỳ của Hoàng Sơn Thế Gia này đã được Vương Thông Huệ tập trung lại vào một chỗ khác rồi.

Khi chàng bước vào đại sảnh, chỉ thấy bên trong đã tập trung rất nhiều người. Hàng bên trái do Thần Phán Trần Hải dẫn đầu, tiếp đó là Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba, Côn Luân Kim Phát Đạo Trưởng, Thiên Nam Nhị Quái Thường Kiếm và Bạch Phát Long Ẩu, rồi đến Hạ Hầu Trường Phong, Kim nương nương, Long Thiên Lộc, Tiêu Dao Tử...

Hàng bên phải do Vương Phi Dương đứng đầu, phía sau có Hứa Sĩ Công, Hạ Hầu Cương và hơn mười người tuổi còn khá trẻ.

Lãnh Như Băng tuy không biết những người này là ai nhưng cũng thẩm đoán đây đều là những nhân vật này đều là bá chủ một phương. Nhưng chàng tuyệt nhiên không thấy đệ tử hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đâu, cả Ngụy Tái Cường và người của Huyền Hoàng Giáo cũng chưa đến, Kiếm Vương Tử cũng không thấy bóng dáng đâu.

Quần hào trong đại sảnh dường như đang đợi điều gì đó, ai nấy mặt mày nghiêm túc, không nói tiếng nào.

Lãnh Như Băng ước lượng tình thế rồi chậm rãi bước đến đứng ở hàng bên phải.

Hạ Hầu Cương nhích người sang nhường cho chàng mọi chỗ trống rồi thấp giọng nói:

—Lãnh huynh, mau đến đứng đây. Minh chủ sắp giá đáo rồi!

Lãnh Như Băng vừa ổn định chỗ đứng thì Vương Thông Huệ chậm rãi bước ra.

Bên trái nàng là Lý Tiểu Hồ, thân vận kinh trang, lưng đeo bội kiếm, bên phải là nữ tỳ thân cận của Vương phu nhân, Truy Vân, đầu đội mũ sa che kín mặt, lưng đeo song kiếm, bên thắt lưng còn đeo một túi vải. Thần Châu Tứ Đại Hung Nhân Thần, Sát, Quỷ, Hồn cũng đi sát phía sau hộ giá.

Lãnh Như Băng thẩm tán thưởng: “Thật oai phong! Thật là thần khí!”

Vương Thông Huệ lúc này thân vận thanh y, bên ngoài khoác một tấm chiến bào. Chỉ thấy mục quang nàng chuyển động quét lên mặt quần hào một lượt rồi chậm rãi nói:

—Làm phiền các vị đợi đã lâu.

Quần hào liền ôm quyền đồng thanh nói:

—Tham kiến Minh chủ!

Vương Thông Huệ cúi người hoàn lại một lễ nói:

—Đại cuộc giang hồ sau này có rơi vào ma đạo hay không chủ yếu là quyết định trong trận đại chiến này, mong chư vị cùng hiệp lực đồng tâm, chung sức chung lòng để chống lại cường địch.

Quần hào liền đồng thanh nói:

—Chúng tôi xin đợi lệnh của Minh chủ.

Vương Thông Huệ ngẩng đầu nhìn trời nói:

—Công Tôn Ngọc Sương sắp đến đây rồi, trong chư vị nếu có ai không muốn tham gia vào trường thị phi ân oán này có thể lập tức rời khỏi đây.

Quần hào lại đồng thanh đáp:

—Chúng tôi có chết cũng khô hôi hận.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Xem ra Vương Thông Huệ sớm đã có tính toán rồi.”

Đúng lúc này, chợt nghe có tiếng người xướng lên:

—Công Tôn Ngọc Sương bái sơn!

Vương Thông Huệ liền đưa tay vẫy nhẹ:

—Ta biết rồi.

Đoạn nàng chuyển động mục quang nhìn quần hào nói:

—Chúng ta không thể thất lễ. Ta phải ra tiếp đón nàng ta vào đây!

Nói rồi nàng liền bước thẳng ra bên ngoài đại sảnh.

Truy Vân và Lý Tiểu Hồ đi hai bên tả hữu, Trần Hải và Vương Phi Dương dẫn theo quần hào lão thiếu đi sát sau lưng Vương Thông Huệ.

Khi mọi người đến cốc khẩu thì Công Tôn Ngọc Sương đã đứng đó từ bao giờ.

Hôm nay Công Tôn Ngọc Sương vẫn mặc kinh trang, sau lưng có đeo hai thanh trường kiếm, ở eo cuốn một dây lưng bằng da giao cầm vô số đoản kiếm nhỏ.

Vương Thông Huệ cúi người hành lễ nói:

—Tiểu muội nghênh tiếp chậm trễ, mong Công Tôn thư thư lượng thứ!

Nhân cơ hội nói chuyện, nàng liền đưa mắt quan sát tình hình đối phương, chỉ thấy sau lưng Công Tôn Ngọc Sương là bốn nữ tỳ, người nào cũng đeo song kiếm sau lưng, phía sau nhân ảnh chuyển động, khẳng định không dưới mười người.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Vương Minh chủ cần gì phải dùng lời lẽ đường mật với ta, đã coi nhau là kẻ địch thì đâu cần giả tình giả nghĩa, nói những lời khách khí như vậy?

Vương Thông Huệ nói:

—Nghĩa vụ địa chủ của tiểu muội không thể không tận, xin mời thư thư nhập cốc uống trà!

Công Tôn Ngọc Sương cười khẩy:

—Người đã bày yến tiệc gì rồi?

Vương Thông Huệ nói:

—Thư thư nặng lời rồi, bất quá tiểu muội chỉ chuẩn bị mấy chén trà thơm, mời thư thư vào nói mấy lời tâm tình thôi mà!

Công Tôn Ngọc Sương quay đầu lại nhìn thủ hạ của mình một lượt rồi lạnh lùng hỏi:

—Người chỉ mời một mình ta hay là mời cả những người theo ta đến nữa?

Vương Thông Huệ nói:

—Hoàng Sơn Thế Gia tuy ở nơi hoang sơn dã lĩnh, nhưng cũng đã chuẩn bị đủ để đãi khách. Bất luận thư thư mang theo bao nhiêu người, tiểu muội cũng có thể tiếp đãi đầy đủ.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Vương Minh chủ thật rộng rãi!

Vương Thông Huệ nói:

—Theo lý là phải như vậy, xin mời thư thư nhập cốc!

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn quần hào sau lưng Vương Thông Huệ một lượt rồi chậm rãi nói:

—Từ đây vào đại sảnh của Hoàng Sơn Thế Gia còn một đoạn đường dài vô cùng hiểm yếu, người dẫn sói vào nhà như vậy không phải là hành động của kẻ trí đâu.

Wương Thông Huệ lạnh lùng đáp:

—Không cần thư thư phải lao tâm vì tiểu muội.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Người nhất định chiêu đãi chúng ta?

Wương Thông Huệ mỉm cười gật đầu:

—Đúng vậy.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Để ta xem thử xem người và Vương Tích Hương đã bày ra kế hoạch độc ác gì...

Đoạn nàng quay lại nói với bốn nữ tỳ:

—Mời bọn họ cùng nhập cốc, nói rằng Vương Minh chủ bày tiệc tiếp đãi chúng ta.

Nữ tỳ vâng dạ một tiếng rồi quay người chạy đi.

Công Tôn Ngọc Sương cất bước đến trước mặt Vương Thông Huệ.

Thần Phán Trần Hải liền bước lên một bước chắn trước mặt Vương Thông Huệ nói:

—Wương Minh chủ lấy lễ tiếp đãi, Công Tôn cô nương cũng nên biết điều một chút!

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nhìn Trần Hải nói:

—Người tránh ra cho ta!

Trần Hải lắc đầu nói:

—Lệnh tôn năm xưa hành tẩu giang hồ nhờ thủ đoạn ác độc mà vang danh thiên hạ, vì vậy chúng tôi không thể không đề phòng cô nương được.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên đặt tay lên thắt lưng rút ra một thanh đoản kiếm nói:

—Nếu như ta muốn giết Vương Thông Huệ thì dựa vào người liệu có bảo hộ nổi không?

Trần Hải thâm vận chân khí, chăm chú nhìn đoản kiếm trong tay Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Cô nương có tài nghệ kinh nhân gì xin cứ ra tay, lão khiêu tuy bất tài nhưng cũng xin được thử một phen.

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi nói:

—Ta chỉ muốn cho lão kiến thức một phen, mở mang tầm mắt.

Nói đoạn nàng liền chậm rãi đưa cao đoản kiếm trong tay lên.

Lúc này quần hào trong cốc đều không biết Công Tôn Ngọc Sương sẽ làm gì, mọi người đều tập trung tinh thần, nghiêm mật giới bị, đề phòng thủ ngọn đoản kiếm trong tay nàng ta.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ vẩy nhẹ cổ tay một cái, đoản kiếm liền bay vút lên không trung, khi bay được khoảng hai ba trượng thì dường như hết lực, nhanh chóng rơi xuống đất.

Quần hào thấy vậy đều khẽ chau mày thâm nhủ: “Đây là trò gì vậy? Ngay cả một người bình thường cũng có thể làm được như vậy!”

Chỉ thấy hàn quang lóe lên, lại có hai thanh đoản kiếm nữa được Công Tôn Ngọc Sương phóng ra, mục tiêu chính là thanh đoản kiếm đang sắp rơi xuống đất.

Tình hình liền phát sinh biến hóa. Thanh đoản kiếm thứ nhất đã rơi được chừng hai trượng thì đột nhiên bị thanh thứ hai kích trúng, bay ngoặt sang hướng khác. Tiếp theo thanh đoản kiếm thứ ba đã bay tới kích tiếp vào thanh đoản kiếm thứ nhất. Thanh đoản kiếm thứ nhất bị thanh kiếm thứ ba kích trúng liền đột nhiên chuyển hướng bay thẳng về phía Vương Thông Huệ.

Truy Vân liền vung tay đánh ra một kiếm nhanh như gió.

Chỉ nghe «đang» một tiếng vang lên, thanh đoản kiếm của Công Tôn Ngọc Sương đã bắn sang một bên.

Đúng lúc này, thanh đoản kiếm thứ hai cũng bị thanh thứ ba kích trúng, chuyển hướng bắn vọt vào người Vương Thông Huệ.

Truy Vân khẽ chau mày, huy kiếm kích tới. Ắ ta xuất thủ chuẩn xác, kích trúng lưỡi kiếm làm nó bay vọt ra xa. Chỉ thấy thanh đoản kiếm thứ hai bắn lên không, rồi đột nhiên lại chuyển hướng bắn về phía Vương Thông Huệ.

Thì ra khi Công Tôn Ngọc Sương ném đoản kiếm ra đã thần vận ám kinh vào đó. Mới nhìn thì tưởng đoản kiếm bay chậm, lại còn lắc lư không ổn định, nhưng thực bên trong kiếm có một loại nội kinh đặc biệt, nếu như người ngăn cản nó không biết chuyện này thì tất sẽ bị thương.

Truy Vân thấy đoản kiếm bị mình đánh trúng bay lên không rồi lập tức bắn ngược về phía Vương Thông Huệ, trong lòng kinh hãi, muốn huy kiếm cản lại cũng không kịp nữa.

Vương Thông Huệ thông minh dị thường, thấy kiếm thế có phần quái dị, không dám xuất kiếm ngăn cản mà chỉ lách người tránh sang một bên.

Đúng lúc đó thanh đoản kiếm thứ ba lại bắn đến chỗ đứng mới của nàng.

Vương Thông Huệ biết trong kiếm có hàm súc ám kinh, nếu như xuất kiếm cản lại không những không được mà chính bản thân còn bị thương, liền hoành thân nhảy lùi hai bước.

Chỉ thấy thanh đoản kiếm thứ hai sau khi kích trúng một tảng đá liền bật lên tiếp tục bắn về phía Vương Thông Huệ.

Thủ pháp ám khí kỳ diệu của Công Tôn Ngọc Sương khiến toàn bộ quần hào trong cốc đều lắc đầu kinh hãi.

Truy Vân vừa xuất một kiếm sai lầm, lúc này không dám tùy tiện xuất thủ nữa, đành thấp giọng nhắc nhở Vương Thông Huệ:

—Cô nương, cẩn thận ám khí phía sau.

Vương Thông Huệ nghe vậy liền lập tức tung mình nhảy lên.

Chỉ nghe «roạt» một tiếng vang lên, thanh kiếm thứ ba đã bay sượt qua trên Vương Thông Huệ.

Công Tôn Ngọc Sương bắn ra ba thanh đoản kiếm liền cho tay vào thắt lưng rút ra hai thanh nữa, nhưng vẫn chưa phát đi.

Vương Thông Huệ vừa tránh được thanh kiếm thứ hai thì thanh thứ ba đã đột ngột chuyển ngoặt, bắn ngược về phía Vương Thông Huệ lần nữa.

Hai thanh đoản kiếm khiến cho Vương Thông Huệ luống cuống tay chân, không những làm cho Vương Thông Huệ cảm thấy xấu hổ mà ngay cả quần hào có mặt tại trường cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Vương Thông Huệ là thân phận Minh chủ chí tôn, vậy mà mới xuất thủ đã bị thương dưới ám khí của Công Tôn Ngọc Sương, thì thật là điều đáng hận. Mọi người ai cũng muốn giúp nàng, nhưng đều không biết phải giúp thế nào cho phải.

Đáng sợ nhất là hai thanh đoản kiếm trong tay Công Tôn Ngọc Sương vẫn còn chưa phát ra, chỉ ba thanh đầu đã khiến Vương Thông Huệ đối phó không nổi, giờ thêm hai thanh nữa thì e rằng việc nàng bị thương là không thể tránh khỏi.

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

—Vương Minh chủ, chỉ cần dụng tâm một chút thì có thể đánh rơi hai thanh đoản kiếm đó rồi!

Nói đoạn, hay tay liền vung lên, hai thanh đoản kiếm song song bay rút ra.

Chỉ nghe «đình đình đang đang» vang lên, cả bốn thanh đoản kiếm đều rơi xuống đất.

Vương Thông Huệ mỉm cười nhạt nhẽo nói:

—Công Tôn Ngọc Sương thư thư không cần thể hiện tuyệt kỹ, tiểu muội đã biết thư thư võ công cao cường, đợi cho tiểu muội tận hết nghĩa địa chủ rồi sẽ đến lúc thư thư thi triển tuyệt thế võ công.

Công Tôn Ngọc Sương chăm chú nhìn Vương Thông Huệ một hồi rồi nói:

—Ta thật khâm phục tu dưỡng của cô nương đấy, nếu như là không phải báo phụ mẫu chi cừu thì chỉ cần dựa vào điểm này là ta đã có thể lập tức rời khỏi Vạn Tùng Cốc rồi.

Nói đoạn nàng liền cúi người nhặt bốn thanh đoản kiếm liên cầm lại vào dải thắt lưng.

Vương Thông Huệ mỉm cười:

—Việc đã đến nước này, thư thư cũng không cần nói lời khách khí làm gì nữa! Xin mời nhập cốc!

Trong lúc Công Tôn Ngọc Sương phát ám khí thì thủ hạ của nàng đã lục tục kéo đến cửa cốc.

Vương Thông Huệ chuyển động mục quang, quan sát một lượt, chỉ thấy ngoại trừ lão nhân áo vàng có con quái điểu ra, còn có mấy chục võ sĩ vận áo ngũ sắc, ai cũng mang theo binh khí, theo sau là mười hai thanh y tỷ nữ, người nào cũng đeo trường kiếm sau lưng. Phía sau còn có mấy chục quái nhân tóc dài, đầu bịt vải đen che kín mặt. Nhưng làm nàng chú ý đến nhất là một cỗ kiệu màu trắng do hai trung niên phụ nhân khiêng đến, màn kiệu đóng kín, không thể nhìn được xem bên trong là nhân vật nào. Theo sau cỗ kiệu trắng là một lão nhân đầu đội mũ sa mỏng màu vàng và một trung niên phụ nhân.

Trên tấm sa của lão nhân có viết: «Không cần thông danh báo tánh, cử chưởng là phân sinh tử».

Tiếp theo là Trình Thạch Công và hai đồ đệ giống như cương thi của lão.

Vương Thông Huệ khẽ cau mày thâm nhủ: “Không biết Công Tôn Ngọc Sương tìm ở đâu ra những nhân vật kỳ quái thế này?”

Chợt nghe Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

—Vương Minh chủ, cô nương muốn quan sát thực lực của ta thế nào đúng không?

Vương Thông Huệ nói:

—Thư thư nặng lời rồi.

Nói rồi cũng không tiện nhìn tiếp, nàng liền quay người bước đi, quần hào đi sát phía sau hộ vệ.

Công Tôn Ngọc Sương liền bước lên đi song song với Vương Thông Huệ mỉm cười hỏi:

—Vương Tích Hương đã chết chưa?

Vương Thông Huệ chưa kịp đáp lời thì Lãnh Như Băng đã tranh nói trước:

—Nàng còn đang sống rất khỏe mạnh, tại sao cô nương lại trù ẻo nàng chết đi?

Công Tôn Ngọc Sương quay lại nhìn Lãnh Như Băng, cười khẩy nói:

—Ta đang nói chuyện với Minh chủ của các người.

Nói đoạn nàng chuyển động mục quang nhìn Vương Thông Huệ hỏi:

—Người này có thân phận gì?

Vương Thông Huệ liền hỏi:

—Sao? Ngay cả Lãnh Như Băng mà thư thư cũng không nhận ra ư?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Lúc song phương đối địch biết càng ít người càng tốt.

Lãnh Như Băng đặng hắng một tiếng nói:

—Công Tôn cô nương không cần tự cao tự đại, theo tại hạ thấy cô nương vị tất đã thắng nổi trận chiến lần này.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

—Nhất định là Vương Tích Hương nói với chàng phải không?

Lãnh Như Băng nói:

—Không cần Tích Hương xuất thủ, tại hạ cũng có thể tiếp cô nương mấy chiêu.

Công Tôn Ngọc Sương nhìn Lãnh Như Băng với vẻ khinh thường, rồi quay sang nói với Vương Thông Huệ:

—Vương Minh chủ, chúng ta tuy là kẻ địch nhưng cô nương vẫn xưng hô thư thư muội muội với ta, điều này thật khiến ta vô cùng bất an, vì thế ta phải nói cho cô nương biết một chuyện.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Chuyện gì vậy?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Vương Tích Hương là tài nữ tuyệt thế, chỉ là nàng ta đọc sách quá nhiều, đã trúng độc trong sách mất rồi.

Vương Thông Huệ mỉm cười:

—Đọc sách thì có lợi chứ, tiểu muội vẫn chưa từng nghe qua chuyện người đọc nhiều sách bị trúng độc bao giờ cả.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Cô nương bỏ nơi hiểm yếu không phòng thủ, dẫn địch vào trọng địa của mình, như vậy đã phạm phải đại kỵ của kẻ dùng binh. Ngoại trừ Vương Tích Hương ra, ta nghĩ ngay cả lệnh đường cũng không nghĩ ra được kế sách ngu ngốc như vậy.

Vương Thông Huệ mỉm cười đáp:

—Lần này thì thư thư lầm rồi, toàn bộ an bài của hôm nay đều do tiểu muội tự quyết.

Công Tôn Ngọc Sương tròn mắt nhìn Vương Thông Huệ hỏi:

—Thật sao? Là do cô nương an bài?

Vương Thông Huệ gật đầu:

—Đúng vậy, tiểu muội đã suy nghĩ ba ngày ba đêm mới đưa ra quyết định này.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

—Cô nương mong ta sẽ thay đổi chủ ý vào phút chót, phóng hạ đồ đao đúng không?

Vương Thông Huệ đáp:

—Được thế thì hay nhất, nếu như thư thư phóng hạ đồ đao, tiểu muội nguyện nhường lại chức vị Minh chủ Võ lâm, thiên hạ anh hùng cũng vì thế mà cảm kích vô ngần.

Công Tôn Ngọc Sương thở dài nói:

—Vậy là cô nương đã phí mất ba đêm suy nghĩ rồi!

Vương Thông Huệ liền nói:

—Nếu như thư thư vẫn muốn lấy sát nhân làm niềm vui thì tiểu muội đành phải lãnh đạo quần hùng hào kiệt cùng thư thư quyết chiến một trận sinh tử mà thôi.

Công Tôn Ngọc Sương cười khẩy nói:

—Ngoại trừ lệnh đường ra, ta thấy không còn ai có thể tiếp ta được trăm chiêu cả.

Vương Thông Huệ liền nói:

—Nếu như gia mẫu ngăn chặn được thư thư, thì những người thư thư dẫn theo kia liệu có mấy người đương cự được với Chưởng môn các đại phái chứ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Đáng tiếc là ta đã mời được hai đại cừu nhân của lệnh đường năm xưa đến đây, bọn họ thù sâu tựa biển, đã ở thế thủy hỏa bất tương dung từ mấy chục năm nay, lệnh đường đã có bọn họ đối phó rồi, ta đây có thể thoải mái đại khái sát giới.

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

—Có điều, ta có thể sẽ lưu lại tính mạng của cô nương.

Vương Thông Huệ cười nhạt nói:

—Lần đại chiến này có liên quan đến thế cục giang hồ mấy chục năm sau, hơn nữa cùng liên quan đến sinh tử tồn vong của Hoàng Sơn Thế Gia, nếu như tiểu muội thất bại thì còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa chứ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Theo ta thấy gánh nặng Võ lâm Minh chủ này quá lớn đối với cô nương!

Vương Thông Huệ ngựa mặt thỏ dài:

—Nếu như thư thư chiến thắng thì trong vòng ba mươi năm tới, giang hồ tuyệt đối không có ai có thể cùng thư thư kháng cự cả. Lúc đó, thư thư có thể hiệu lệnh tứ hải, tiểu ngạo cửu châu, duy ngã độc tôn.

—— o0o ——